ပျံလွှား
ပန်းချီ
စုန္ဒာနှင့်
မနုဿသမုဆိုးများ
ပန်းနွဲ့သိန်းရွှေကြည်

ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံး မိုးသားတိမ်လိပ်တွေ
တက်လာတာကိုမြင်တော့ ကျုပ်ပျော်သွားတယ်၊
ကျုပ်က အပူသမားဆိုတော့ အေးမြတဲ့မိုးစက်ကို
မျှော်တာမဆန်း ပါဘူးလေ........

ဒါပေမယ့်.. ကျွန်တော့်ရဲ့ကံတရားကိုက လက်ဖဝါး
ပြင်မှာ လက္ခဏာ လမ်းကြောင်းတွေရှုပ်ထွေးနေမှတော့..
ဗေဒင်ဆရာကို မမေးဘဲ ကံတရားညံ့နေကြောင်းကို
ကျွန်တော်သိတယ်။ ခုကြည့်လေ.. မိုးအေးအေးနဲ့ ဒီညမှာ
အိပ်ယူရမယ့်အချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ အသက်ရှင်နေဖို့
အတွက် ကျွန်တော်လှုပ်ရှားနေရပြီ........

ဟော့..ဟိုမှာ...
မှိုသား ကွ..
လူသားတွေ အားလုံးဟာ အသက်ရှင်ဖို့ ဝမ်းစာရေး အတွက် လှုပ်ရှားနေကြရလေတယ်, ရည်ရွယ်ချက် ချင်းက ကျုပ်နဲ့ခြားနားနေတာပါ ဒါကိုတော့, ကျုပ် ဝမ်းနည်းတယ်....
ဒီကောင်ပဲတော့...

သူ့တို့ကိုက်ကြွက်
ဈွကကျုပ်အတွက်
ရှင်းစရာကောင်းလွန်း
တယ်...။ ဒါပေမယ့်...
အသက်ရှင်မြဲဖို့အတွက်
သတိတော့ထားရတာပေါ့...
ကဲကွာ....
ဒေါ်ကေခွေးထား
ဂ. ဒွေ့ဒွေ့....

ဒီပွဲက သိပ်ကြာအောင် ကျုပ်တွက်
ဘာအကျိုးအမြတ်မှ မရှိဘူး၊ မြန်မြန်
သန်သန်ပဲ ပွဲသိမ်းပစ်လိုက်တယ်....
ဒီသူတော့...
ဒီမှာပဲ အိပ်လိုက်
ကြဦး......

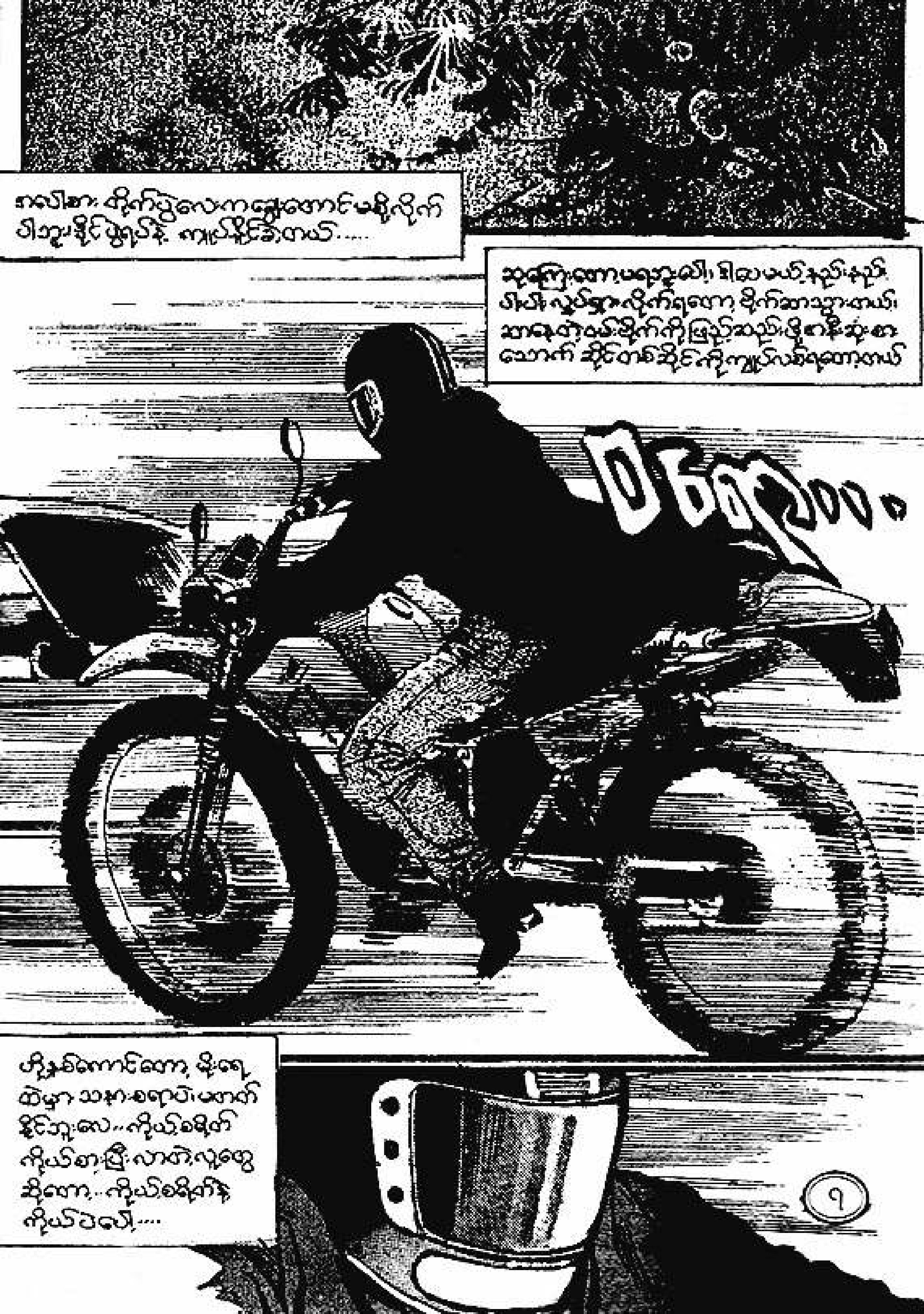
အလါစား ဆိုက်ပွဲလေးက ချွေးတောင်မစို့လိုက်ပါဘူး၊ နိုင်ပွဲရပါနဲ့ ကျေနပ်ခဲ့တယ်.....
ဆုကြေးကတော့ မရဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းပါးပါး လှုပ်ရှားလိုက်ရတော့ ဗိုက်ဆာသွားတယ်၊ အာရုံစားမယ်ဆိုက်ကို ဖြည့်ဆည်းဖို့ စားနိုးဆုံး စားသောက် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ကျူးကျော်ရတော့တယ်
ဟိုနှစ်ကောင်တော့ မိုးရေထဲမှာ သနားစရာပါ၊ မတတ်နိုင်ဘူးလေ.. ကိုယ့်စရိတ်ကိုယ်စားပြီး လာတဲ့လူတွေဆိုတော့.. ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ကိုယ်ပဲပေါ့....

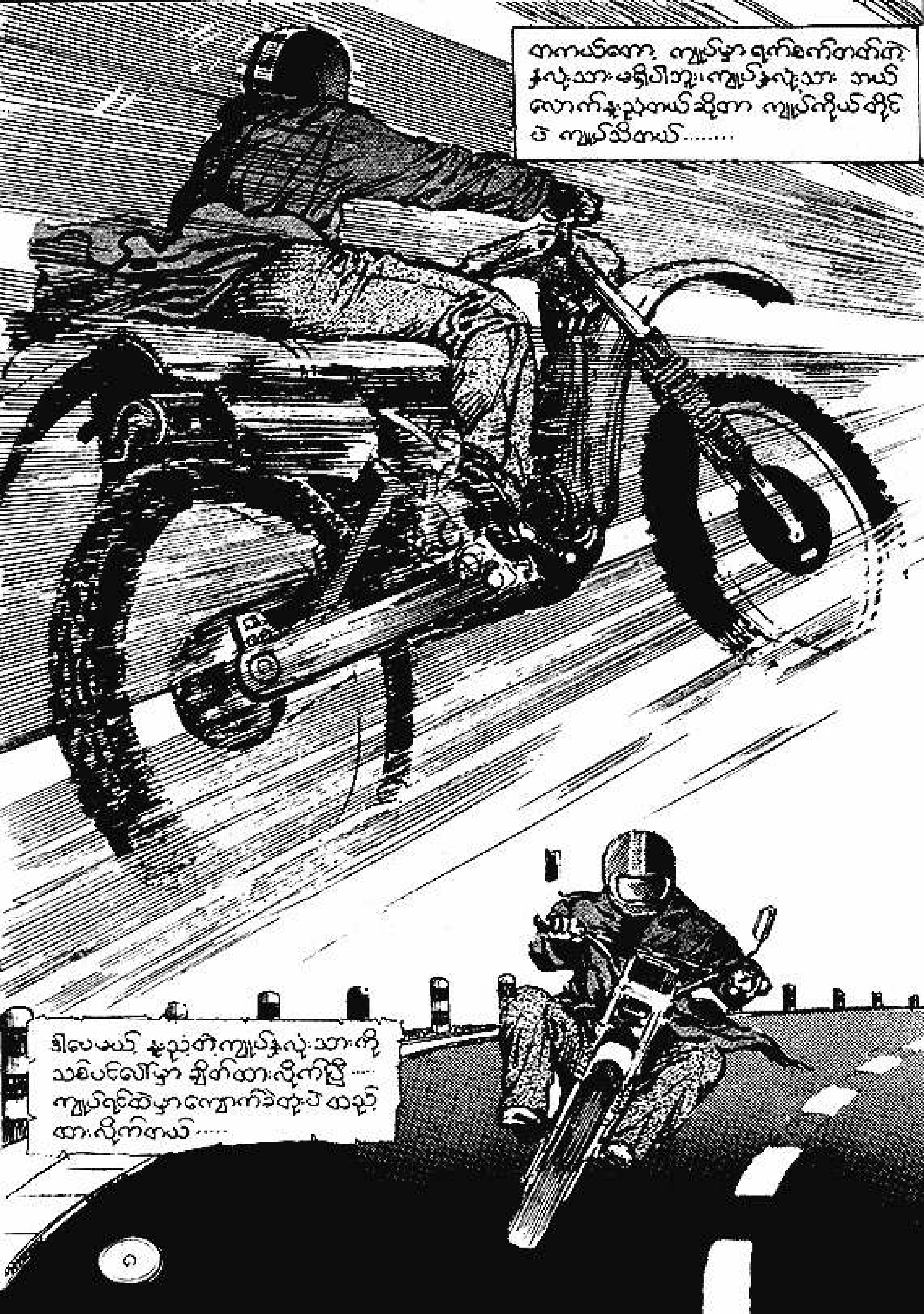
တကယ်တော့ ကျွန်မှာ ရက်စက်တတ်တဲ့ နှလုံးသား မရှိပါဘူး။ ကျွန်နှလုံးသား ဘယ်လောက်နူးညံ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်ကိုယ်တိုင်ပဲ ကျွန်သိတယ်……
ဒါပေမယ့် နူးညံ့တဲ့ ကျွန်နှလုံးသားကို သစ်ပင်ပေါ်မှာ ချိတ်ထားလိုက်ပြီ…… ကျွန်ရင်ထဲမှာ ကျောက်ခဲတုံးပဲ ထည့်ထားလိုက်တယ်……

ကြည့်စမ်း...ကျုပ်ကိုကျော်
တက်သွားတဲ့ကားလေးမှာ
အောင်ဘာ...ကျုပ်ကို သူ
မမြင်ဘူး....
ခေါက်ရိုးနကို ဖြင့်ပြီး အတင်းလိုက်ပါ
တယ်၊ ဦးအောင်ဘာဆိုတဲ့လူဟာ
ကျုပ်ဘဝအတွက် အကြီးမား
ဆုံး အမှိုက်ပုံ......
ကျုပ်ဘဝ အသက်ရှင်သန်နေရေး
ကိုမလိုလားဆုံးလူ၊ သူ့ကိုဒီနေ့ပဲ
စာရင်းရှင်းပစ်မှအေးမှာ၊ သူကား
ချိုးကွေ့ဝင်သွားတဲ့လမ်းထဲကို
ကျုပ် အတင်းလိုက်ပါတယ်....
ဒါဟာ...ကျုပ်အတွက် မဟာ
အမှားပဲ......

ကျုပ်လောင်ရှူရှိတဲ့သေနတ်သံနဲ့အတူ
ကျုပ်ဆိုင်ကယ်ဟာ သွပ်ချပ်ပါဒရောဂါ
ဖြစ်သွားတယ်၊ ရှေ့ဘီး တစ်ခုလုံး ရုပ်ရာ
မရှိအောင် ကွဲအက်ပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ်
ကနေ ကျုပ်မှာ ကြောင်ကျ ကောင်
မကျနိုင်ဘဲ ခွေးကျကျသွားတယ်....
လူသုံးယောက် ကျုပ်ဆီကို ပြေး
လာတာမြင်တယ်။ ကျုပ်အားယူ
ပြီး ထ,လိုက်တယ်...
ဒါပေမယ့် ခဏ္ဍန့်ပိုင်း
လောက်ပဲ ရောက်ကျ
သွားတယ်ထင်တယ်...

သူတို့လက်ဦးသွားလို့ ကျုပ်မှောက်
သွားတယ်၊ ဒါပေမယ့်... ကျုပ်သတိ
တော့ မလွတ်ဘူး.......

ဟ့ကောင်တွေ... ပုံရွှား ကိုသေသေ ချာချာ ချုပ်ထားလိုက်...
မိတ်ချ... ဦးကောင် ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခ ပေးပေါင်းများပြီ... ဒီ တစ်ခါတော့.. ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း....
လမ်းဘေးကနေ ဘိုက်ခန်းတစ်ခုထဲရောက်သွား တာကိုတော့ ကျွန်ုပ်သိတယ်၊ တံခါးပိတ်သံတွေ ကိုကြားတယ်၊ အောင်ဘရဲ့လူ ကစ်ချက်က တော့ပြင်းသလား မမေးနဲ့၊ ကျွန်ုပ်မထနိုင်တာ ပဲ ကြည့်.......
၁၂

ဒါပေမယ့်.. ဒီကောင်တွေ ကျုပ်ကို ဘာလို့ မသတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိနေတယ်၊ သူတို့လိုချင်တာ စာရေးကြီး သုံးပွင့်ဆိုင်းက ကျုပ်ဆီမှာရှိနေတာကို..
ကျုပ်လှဲနေရာက ထ,ထိုင်လိုက်တယ်.. ဒီကောင်တွေ တစ်ကောင်မှ ကျုပ်အနားမှာ မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် အခန်းတံခါးကို အသေပိတ်ပြီး သူတို့ ညှင်းဆဲဖို့ကျုပ်ကို အားမွေးခိုင်းထားပုံရတယ်.....

အမှန်တကယ်တော့..ကျွန်ုပ်ဘဝဟာ
အောင်ဘတို့လို လှည်း လှုမိုက်တွေနဲ့
ပတ်သက်စရာလုံးဝမရှိဘူး၊ ကျွန်ုပ်
ဘဝလေးဟာ တကယ့်ကို အေးချမ်း
တဲ့ ဘဝလေး.....
ကျွန်ုပ်သိပ်ချစ်ရတဲ့
"နှင်းနှာ" နဲ့အတူ ပျော်
စရာဘဝအသိုက်မြုံ
လေးဟာ သူတို့ကြောင့်
တစ်စစီပြိုကွဲခဲ့ရ
တယ်၊ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ
မှာ အောင်ဘလို သူ
မျိုးကို.....
အမှန်ကြိုက်ပစ် ချင်
လောက်အောင်မုန်းတီး
နေတယ်၊ ဒါပေမယ့်...
အခုလောလော ဆယ်
တော့ သူ့လက်ထဲကို
ကျွန်ုပ်ရောက်နေပြီ...၊
ကျွန်ုပ်လေလုံးထွားနေ
လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဆိုလို
အပေါက်ရှာမို့ ပဲ
ကျွန်ုပ်စိတ်ကူးလိုက်
တယ်.......

ဗိုက်ကူးလှေ့ပျံ့သည်း
ကို ခြေနဲ့ ပေါ်ပြူးပြူး
ကိုလူသိုက် ကျုပ်ဆီ
ကောင်းနေတုန်း တံခါး
ကန်ဖွင့်ပြီး ဦးအောင်ဘ
ကိုရောက်လာခဲ့တယ်...
မှုံသွား...ဗိုလ်စိုရိ
တော့ မင်း အသားနာမှ
မခံချင်ပါနဲ့တော့...
ကျုပ်ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ထိုင်ရာ
ကနေ ထပြီး သူတို့နဲ့ရင်ဆိုင်
ဖို့ မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်..
ဦးအောင်ဘ ဆိုတာက ကျုပ်
အရင်တစ်ခါ သူတို့လက်ထဲ
က လွတ်မြောက်သွား ခဲ့
တာကို မကျေနပ်တဲ့အသံ
မျိုး....

စမ္မာဝန်ခဲ့ရင်..ကျွန်ုပ် မှာတန်ဖိုးရှိတယ်... ဒီ ဆောင်ဒါတယည့် ကစ် ချက်ကြောင်းနည်းနည်း တော့ မှုနေတယ်...
ဟဲ...မျှသွား...ဒီ ကမ်းခါတော့ မင်းနဲ့ငါ ဆောဆေးဆေးစေး ဆွဲဆွဲ ဖို့ အလေ့ကိုသွားပါ...
သူနဲ့ကျွန်ုပ်တွေ့နေတော့ ကုန်ချိန်ပြီ..ထပ်ပြောရင် လေကုန်ရုံပဲရှိမယ်... ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်ကဒီ လိုအလေ့ကိုရှာတတ် တဲ့ကောင်ဆိုတော့ အလေ့ထပ်ကိုတက်ခဲ့ တယ်.....

အခေါ်ကိုရောက်တော့ ကျွန်
တော့်အခွင့်အရေးတစ်ခု
တော့ရလိုက်တယ်၊ ဒါ
ဘာလဲဆိုတော့...စောင့်နေ
တဲ့ကျွန်တော့်အချစ်ဦး
နဲ့ အဆုံးသာလေးသွားတယ်..
ထိုင်ပါ မျှသား...
တို့လူလိုသူလိုပဲစကား
ပြောချင်ပါတယ်...
ဒါဆိုတော့...ခင်ဗျား
လူစိတ်ဝင်လာပြီပေါ့
သူ့စကားက သိပ်ပုံမကျဘူး...
အချိုရည်ဗူးကို ဆတ်ခနဲရှောက်ကို
ဖွင့်လိုက်ပြီ.....

မှုံရွှား... မင်းရောက်နေတာ ငါရိပ်မိသားပေါ့... စကားအသုံးအနှုန်း ကို လိမ္မာစမ်းပါ...
ကျုပ်ကလည်း ပြောသားပါဗျာ..ခင်ဗျား ကိုယ့်လိုရှာမိပြီးဟာ..
ဒီမှာ မှုံရွှား...မင်းနဲ့ငါ စကားရှည်လှည့် လှည့်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ကိစ္စတစ်ခုကို ဆွေးနွေးဖို့သင့်မှုမရှိရအောင်ငါ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး ဆွေးနွေး မလို့ကွ......
ကျုပ်ကတော့ အဲဒီစိတ် မရှည်ဘူး၊ကျုပ်မသိတဲ့ကိစ္စကို ပဲ လာနေတာကိုက ကျုပ်အတွက် စိတ်ဆိုးရတယ်....

ကပါလေ-ဗိုလ်ရှင်ဝ မေးမယ်၊ မင်းရဲ့ မိန်းမ စုနန္ဒာဘယ်မှာလဲ၊ မင်း မိန်းမပျောက်သွားတဲ့ ကိစ္စကို မင်းသိရမယ်..
ကျွန်ုပ်မိန်းမပျောက် သွားတဲ့ကိစ္စကို ကျွန်ုပ်ဘယ် လောက် ခံစားနေရတယ်ဆို တာ ခင်ဗျားတို့မသိဘူး၊ ကျွန်ုပ် သည်းခံနေရတာ စာနာရမှာပေါ့..
ဒီမှာ ဦးဇော်ဝ ကျွန်ုပ်တို့ အချင်းချင်းအဆက်အသွယ်ရှိလို့ ဒါတော့ ဒီမြို့မှာကျွန်ုပ်မရှိဘူး ကျွန်ုပ်မိန်းမရှိတဲ့နေရာမှာရောက် နေပြီ.....
မင်းတို့ အချင်းချင်း တော့ အဆက်အသွယ် ရှိမှာပေါ့....

ကဲပါကွာ…စားရင်း သောက်ရင်း စိတ်လျှော့ ရှုပ်လေး ပြောကြ တာပေါ့…
နေပါဦး၊ ဦးကောင်ဘ ကျုပ်မိန်းမ စုနန္ဒာကိုဘ ဖြစ်လို့ ခင်ဗျားတို့က ဘာလို့ ရှိနေတာလဲ…
အချိန်စောပါသေး ကဲပါ မင်းသိပ်သိချင် ရင် မင်းမိန်းမ ရှိတဲ့ ရာကိုပြောလေ…

ကဲပါ..ဒီကိစ္စကိုခဏ ထားလိုက်...မှာစား... မင်းလည်းဗိုက်ဆာနေရော ပေါ့ စားပါ အားမနာနဲ့..
ဦးအောင်ဘက ကျုပ်ရှေ့မှာ တင်ဖုန်းခွက်ကိုကောက်ကိုင် လိုက်ပြီး၊ ခနဲ့တည့်တည့်ကြည့် နဲ့....
လော့..အောက်ထပ်က... မြန်မာစကားကောင်းကောင်း နားလည်တဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးဘဲလေး ကို ခေါ်လိုက်စမ်း၊ ငါကမြန်မာ စကားသိပ်နားမလည်တော့ ထပ်ပြန်ပေးနေရတယ်...
အခြေအနေတင်းမာသွားပြီမှန်း ကျုပ် သိလိုက်တယ်၊ ဦးအောင်ဘက စီးကရက် ဗူးကို ဟန်ပါပါလေး ချလိုက်ပြီး၊ သူ့ အပြုံးကလည်းမထိပြီလေ.. ကျုပ်သတိ ထားရပြီပေါ့.......

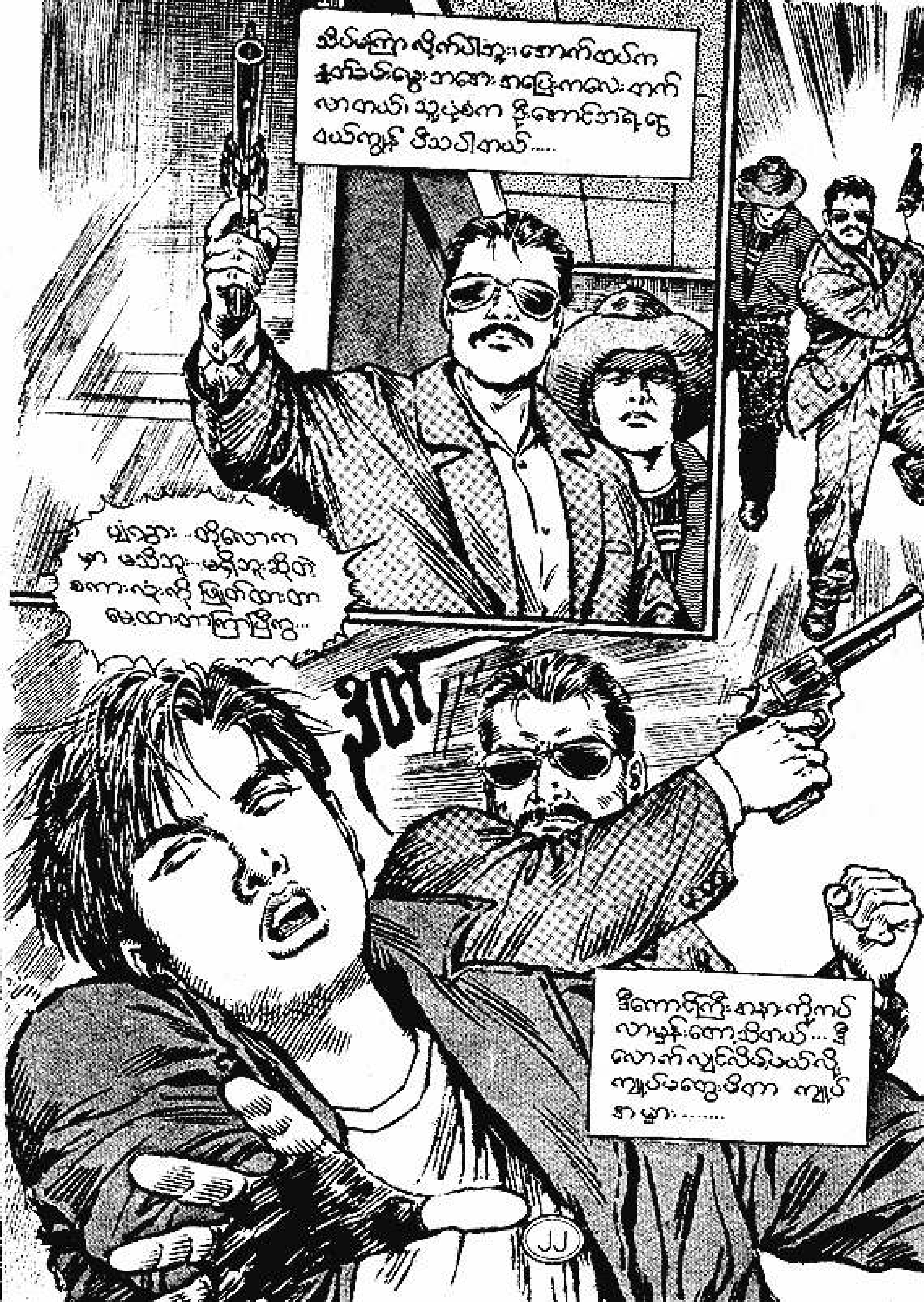
သိပ်မကြာ လိုက်ပါသွား၊ အောက်ထပ်က နှင်းမိုးရွှေ ဘအေး အမြဲကလေး ရောက်လာတယ်၊ သူ့နံ့စက ဦးအောင်ဘရဲ့ ရှေ့ ဝယ်ကျွန် ဖိသပါတယ်.....
မှုသွား..ဟိုလောက မှာ မသိဘူး...မရှိဘူးဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ဖြတ်ထားကြ မေ့ထားတော့ကြပြီကွ...
ဒီကောင်ကြီး စမှာ ကိုကယ် လာမှန်းတော့သိတယ်... ဒီ လောက်လျှင်မြန်မယ်လို့ ကျုပ်မတွေးမိက ကျုပ် ဒှမှား......

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်တော်တော်လေး ကိုတထိန့်သွားတယ်၊ ရှက်လုံ့တွေ ပြာနေပြီ ကြမ်းခင်းပေါ်မှာပက်လက်..
ဟေ့ကောင်လေး.. ဒီကောင့်ကို ဒီသူတော့ အခန်းထဲမြန်မြန်သယ်သွား လိုက်ဦး.. မနက်ကျမှ ငါနဲ့တွေ့မယ်...
သတ္တကြီး လို့ခေါ်တဲ့ အမြေကို ဒီကောင့်ဆီက ကျွန်တော်ရအောင်ယူ ပြမယ်.....
နက်သမ်ရွေး ဘာအားစကားကိုကျွန်မကြား တယ်ချက်ကြားတယ်ချက်ပါပြီ၊ ကျွန်မရှက် လုံ့တိမ်ထဲမှာတော့ ကျွန်မရဲ့ စုန်းနှာကို မှတ်ကာနဲ့ ပြေလောင်လိုက်တယ်၊ ကျွန်မဘဝ မှာ မသိခဲ့ရဖူးတဲ့ကိစ္စမှာ ကျွန်မဟာ... ဒီ ကောင်တွေရဲ့ အမိကာယ ပစ်မှတ်ဖြစ်ခဲ့ပြီ·

ဒီကောင်တွေ ကျုပ်ကို ဝံရှဉ့်တစ်ကောင်လို ဆွဲ ခေါ်သွားတာလည်း ကျုပ်သိနေတယ်......
တော်တော် ခံနိုင် ရှိတဲ့ ကောင်...
ကျုပ်ကို ရှောင်မသွယ်နေတဲ့ အခန်းထဲ ပစ်ထည့်ပြီး အပြင်က သော့ခတ်ပစ် လိုက်တယ်၊ ကျုပ် စိတ်ထဲမှာ တော့... စုနန္ဒာကိုပဲ ဒေါသထွက်နေမိတယ်....
စုနန္ဒာနဲ့လက်တွဲလိုက် ရင် မင်းစိတ်ဆင်းရဲရ မယ်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်း အပျော်တမ်း ဗေဒင်ဆရာ ရဲ့ စကားက ကျုပ်အတွက် မှန်နေပြီ။ ဒါပေမယ့်.... ကျုပ်က သိပ်ချစ်နေ တာ ကိုး......

ကျွန်ုပ်ရဲ့မျက်လုံးထဲမှာတော့ ရွှန်းမှုံကိုပဲ
မြင်နေမိတော့တာမှန်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်ဆီက မပြော
မဆို ထွက်ခွာသွားတာကို ကျွန်ုပ်စိတ်နာလ
မယ်..ဦးအောင်ဘတို့ လူသိုက် ရွှန်းမှုံကို
သတ်ကြံခဲ့ကြ၊ ရှာဖွေရတယ်ဆိုတော့ ကျွန်ုပ်
စိတ်မကောင်းဘူး.....
ကျွန်ုပ်ဘဝက အေးချမ်းပါ
တယ်၊ ရွှန်းမှုံနဲ့လက်ထပ်
ယူပြီးတဲ့ အချိန်မှာ ရင်
သွေးငယ်လေးတွေနဲ့ ဘဝ
သစ်လေးတစ်ခု တည်
ဆောက်ကြဖို့ ကျွန်ုပ်မျှော်
လင့်တယ်.....
ဒါပေမယ့်..မျှော်မှန်းထားတဲ့
အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခု ဖြစ်
မလာဘူး၊ ရွှန်းမှုံရဲ့ ချောင်း
လင်းခဲ့တဲ့ နောက်ကြောင်း
ကြောင့် ဦးအောင်ဘလို
လူဆိုးလူမိုက်တွေနဲ့ ကျွန်ုပ်
ဆက်ဆံနေရတယ်....

ကလေးဘဝအရွယ်တုန်းက
ကျွန်တော့်မှာ အဖေအမေ
ဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး.....
ဦးလေးဦးမြနဲ့ ဦးလေးမိန်းမ
အဒေါ်ဒေါ်ခင်တို့ရဲ့အုပ်ထိန်း
မှုအောက်မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့
ရတာ.......
မြောက်ကရားတွေ ဘာတွေ ကျွန်
သိပ်နားမလည်ဘူး၊ နေရေးဒိုင်
လေးရုပ်ဆားရေ အချိန်ပြည့်တင်
ရုပ်ခေါင်းရ အဆက်ရုပ်အတန်း
ပညာတတ်ပို့အသင်ကျောင်းရုပ်
ဒါတွေဟာကျွန်တော့်အတွက်လုံ
လောက် နေတယ်......
၂၆

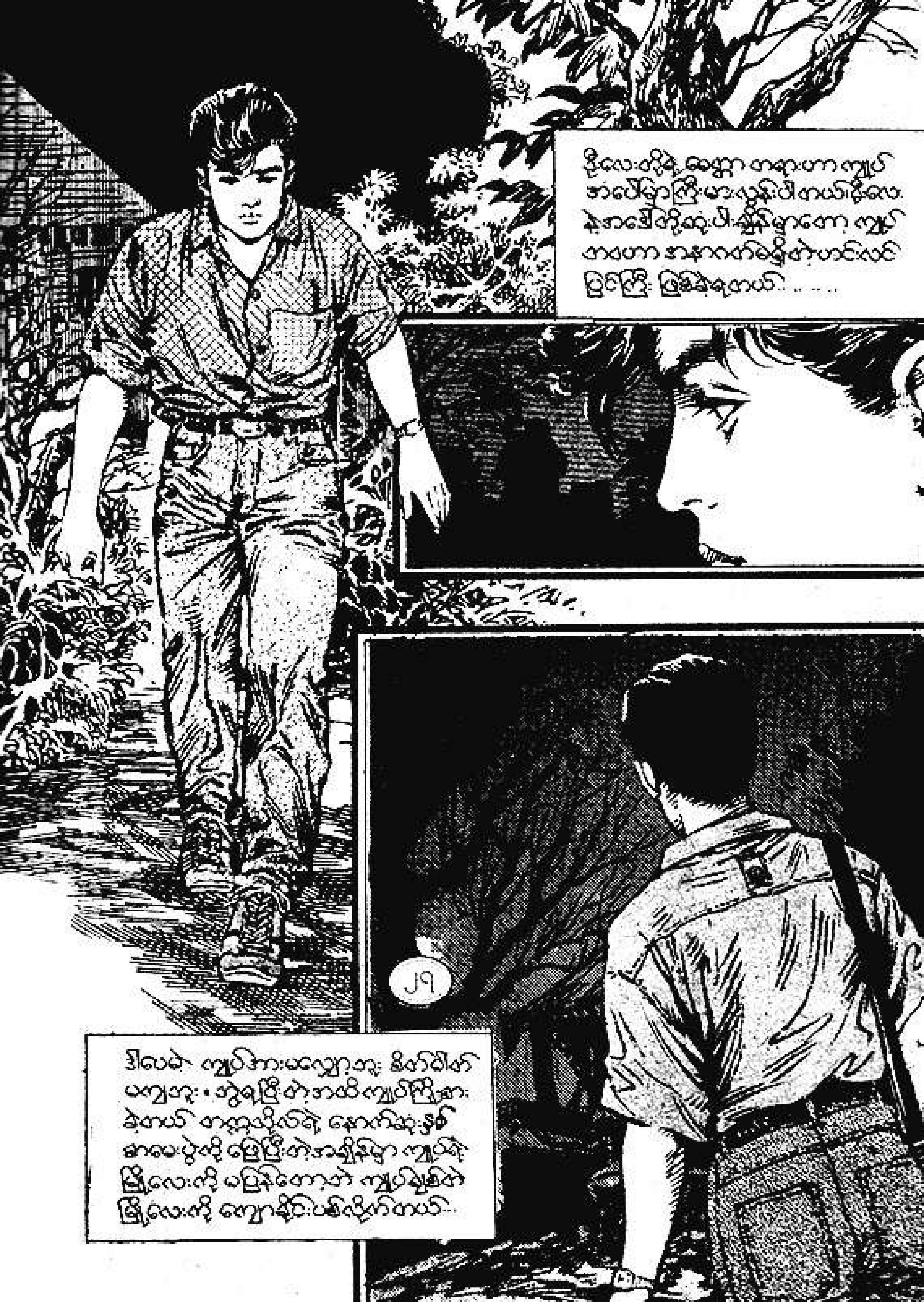
ဦးလေးတို့ရဲ့ မေတ္တာ ကရုဏာဟာ ကျွန်
တော့်အပေါ်မှာ ကြီးမားလှပါတယ် ဦးလေး
နဲ့အဒေါ်တို့လည်းပါ။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်
ဘဝဟာ အနာဂတ်မရှိတဲ့ဘဝလေးက
ပြင်ပြီး ကြီးခဲ့ရတယ်......
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်အားမလျှော့ဘူး စိတ်ဓါတ်
မကျဘူး။ ဘွဲ့ရပြီးတဲ့အထိ ကျွန်တော်ကြိုးစား
ခဲ့တယ် တက္ကသိုလ်ရဲ့ နောက်ဆုံးနှစ်
စာမေးပွဲကို ဖြေပြီးတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်
မြို့လေးကို မပြန်တော့ဘဲ ကျွန်တော့်ချစ်တဲ့
မြို့လေးကို ကျောခိုင်းပြီးထွက်ခဲ့တယ်...
၂၇

ရန်ကုန်မြို့ကြီးပေါ်မှာ အင်ကြင်းရွက်နုနှင့်ပြိုင် အရွက် ပွင့်မှန်ပင်ပင်ဝေလို့လာတယ်လေ အချိန်တိုင်း နာရီတိုင်းမှာ အလုပ်တာဝန်ရှုပ်ကျပ် မှာအပြေးအလွှားရှာဖွေ နေရတယ်......
မှုံသွား .. ဂိုရဲ့ ကောင်းမှုကြောင်း ပင်းအလုပ် ရပြီ .. ဒီတော ဒီညနေ အိမ်ယာ ချိုက်တိုက်......
ကျုပ်ကကောင်းပါတယ်။ အသိ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ အဆက် အသွယ်ကောင်းမှုကြောင်းကုမ္ပဏီ တစ်ခုရဲ့ ရောင်းပြခန်းမှာ... စာ ရေးကိုင်တစ်ယောက်အဖြစ်... အလုပ်တစ်ခုရခဲ့တယ်......

ဒီကျွန်းကြီးမှာ ကျွန်ုပ်အလုပ်ရတာ ကျွန်ုပ်အဖေအတွက်
ကကယ်ပိုဖို့ပျော်စရာ နေ့ရက်တွေပါ ပြီးလှတဲ့
အချောင်းအာရေ့မလေး စွန်နာဟာ ကျွန်ုပ်အဖေထံကို
အပြီးအပိုင် ပြလာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ်အသိတွန်း
ကမှ မတွေးမိခဲ့ဘူး...
နန်နှာကို ကျွန်ုပ်ဒီမှာတိတ်
လေး နှိုးကြည့်နေရတာကို
က ကျော်ခဲ့ရတဲ့အခ...
ဒီမှာ..ဒီမှာ..
ဘဲ..ဘဲ..
လူ့ကို ကမ္ဘေ့သဲနဲ့ပွား
မှတ်ခဲ့နေသလား မသိဘူးဘာဖြစ်
လို့ ဒီလောက်စိုက်ကြည့်နေ
ရတာလဲ...

ဆောရီး..ဆောရီး မစုနှာ..ကျွန်တော် မန်နေဂျာကြီး မှာထား တဲ့ဖိုင်တွေ ဆိုင်းထား နေလို့....
ဪ..ဆင်းစားတာ နောက်ကျမှဆင်းစား မနေ့က အရေးပေါ်ဈေးနဲ့ ရောင်းမဲ့ ပစ္စည်းစာရင်းတွေ ကျွန်မ တိုက်ပေးဦးမယ်....
ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့...
ဒါပဲ မနက်ဖြန် ဆိုင် ဖွင့်တာနဲ့ အဆင်သင့်ဖြစ် အောင်ထားလို့ရမှာပေါ့ကော် ကြာ မန်နေဂျာကြီး လာလို့ ခွင့်ကိုဆွဲနေဦးမယ်ဆောက် ကလည်ပွဲတိုက်ကြီးနော်